

naar Kødkontrollen ordnedes, som man den Gang tænkte sig, nemlig som en Statskontrol. Der var den Gang Tale om to Ting, dels om, hvorvidt Staten skulde yde Erstatning, dels hvorvidt der kunde ydes en saadan fra Slagteriernes Side. Den Gang var man mest stemt for, at Staten skulde yde Erstatning, og det kom ogsaa frem i det Lovforslag, den daværende Minister fremsatte. Der var ogsaa flere Agrarer i den Kommission, men der var ingen, der mente, at man ikke maatte bøje sig for Byernes Krav. Selv om man ikke kunde indrømme, at de havde juridisk Ret lige overfor Landboerne til at beholde Afgifterne, mente man, at de havde en vis moralsk Ret til at sige, at de i god Tro havde foretaget de Foranstaltninger, der vare blevne godkendte af Justitsministeren i Henhold til Sundhedsvedtægterne, og deres Afgifter havde bestaaet Prøven ved Højesteret. Nu kan man i øvrigt sige om dette, hvad man vil; der er dem, der mene, at det ikke var rigtigt at begynde den Gang, man førte disse Forholdsregler igennem. Men derfor har jeg ikke kunnet være med til at sige, at Byerne ikke skulde have Spor af Erstatning, at det skal være forbi med det samme. Jeg betragter dette som en Uret mod Byerne; og det vil jeg ikke være med til.

Skønt gammel Landmand, har jeg altid haft det Syn paa Forholdet mellem By og Land, at vi ikke ere flere Mennesker i dette lille Land, end at vi skulle se at faa et godt Forhold i Stand mellem By og Land og ikke staa og trække hver i sin Ende, saaledes at Byrepræsentanterne sige: Det er Byinteresserne, vi repræsenterer, og vi bryde os derfor ikke om andet, og at Landborepræsentanterne sige: Det er Landbointeresserne, vi repræsenterer, og vi bryde os ikke om andet. Jeg har altid været imod dette. Jeg tror, vi staa os bedre ved at bøje lidt af for hinanden for det gode Forholds Skyld. Vi ere ikke flere her i Landet, end at vi kunne bo fredeligt sammen og tage Hensyn til hinanden. Derfor kan jeg hellere være med til at bringe et ringe Offer overfor den gode Forstaaelse mellem Land og By, end holde paa det bestemte Retskrav, og derfor har jeg stillet mig, som jeg gør. Saadan stod jeg i Kommissionen, og saadan staa jeg her.

Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mente, at den for Odenses Vedkommende foreslaede Ordning skulde være et Agrarforslag, maa jeg sige, at der er ingen,

der har kæmpet mere for denne Ordning end den socialdemokratiske Repræsentant for Odense, og det takker jeg ham for; thi det er et Standpunkt i Retning af mit, at By og Land skulde række hinanden Haanden, men det er ikke noget ensidigt Agrarstandpunkt, naar denne Bymand har slaaet et Slag for det. Jeg indrømmer det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, at de store Foranstaltninger, som Købstæderne have truffet, andrage 5—6 Millioner tilsammen. Det er ikke Smaasummer, og hvis de skulde have fuld Erstatning, vilde det blive Masser af Penge, men det er der jo ingen af os der vil, undtagen det ærede Medlem for Lyngby (Piper). Han vil have, at de skulde have det hele med 4 pCt. Rente af den kapitaliserede Afgift, og det skulde de blive ved at have til evige Tider. Saadan have Socialdemokraterne ikke stillet sig. Skulle vi have en Lov, faa vi den neppe, undtagen vi komme til en Overenskomst om dette Spørgsmaal. Hvorvidt det kan ske ad den Vej, som er foreslaaet af den højtærede Justitsminister, eller maaske ved Hjælp af et Tilskud fra Staten, er noget, jeg ikke skal udtale mig om. Jeg vil kun sige om dette Spørgsmaal, at kommer Forslaget herved igen, og det gør det vistnok, vil jeg være med til at søge at faa Spørgsmaalet løst paa en for By og Land tilfredsstillende Maade. Det har jeg ønsket at udtale ved denne Lejlighed, da Spørgsmaalet om denne Erstatningsparagraf er kommet til Diskussion.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal ikke her ved 3die Behandling komme ind paa Spørgsmaalet om Afgiftens Berettigelse eller Mangel paa Berettigelse. Spørgsmaalet om Afgiften blev afgjort ved 2den Behandling, og det forekommer mig derfor ret ørkesløst at komme dybere ind paa dette Spørgsmaal om Afgifterne i Almindelighed; kun skal jeg dog, da det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mindede mig om, at han og jeg ved Afstemningen ved 2den Behandling vare Meningsfæller og der ledte et fælles Nederlag, gøre opmærksom paa, at naar vi vare Meningsfæller ved 2den Behandling, var det kun ved Afstemningen og kun om Formnen for Lovforslaget, derimod paa ingen Maade i Henseende til Begrundelsen. Medens det ærede Medlem nemlig begrunder Bestemmelsen i Lovforslaget om, at Afgifterne skulde blive ved — noget synkende — dermed, at der tilkom Byerne en Erstatning, navnlig ogsaa Erstatning